

De col·laboració

El problema de les entitats d'assegurances sobre la salut

Disciplinar-se o sucumbir

per

FELIU MORALES I ARCAS

Aquest és el dilema enfront del qual es troba l'estament mèdic en tractar de defensar la justa retribució del seu treball i, ço que és encara més important, el seu prestigi i la seva dignitat professional cada dia més amenaçada.

Han passat ja aquells temps en què l'exercici de la professió emmotllat en el seu aspecte moral per normes deontològiques elementals (per tots nosaltres admeses i respectades) podia ésser practicat amb honra i profit per tot professional digne amb una llibertat absoluta de moviments i amb un criteri individualista i personal.

Avui formen legió els companys digníssims sota tots conceptes, que veuen llur treball professional mediatitzat per Companyies i Entitats poderoses es les quals presten llurs serveis, com asalariats, i als quals es paga capriciosament i sense dret a protestar... Car sobren companys que es tindrien per molts ditjosos en poder ocupar aquells llocs amb una retribució menor!

Quines són les causes d'aquest estat de coses? No és el nostre propòsit enumerar-les ni analitzar-les, car tots vosaltres les coneixeu; únicament volem fer-ne destacar una de fonamental que per no dependre de nosaltres i ésser-nos imposada per l'evolució social de la nostra època gravita sobre totes les altres amb una força abassegadora. Quina és?

Doncs, senzillament, que ens trobem en l'època de transició de la *medicina individual* a la *medicina colectiva* a la "medicina social"; tant si ho volem, com si no ho volem, tant si ens plau, com si ens desplaui, anem decididament i a marxar forçades a la socialització de l'exercici de la medicina.

Per no voler reconèixer com a cosa inevitable aquesta veritat que els fets ens confirmen cada dia, per no haver sabut preveure i encarrilar aquesta trajectòria és perquè l'estament mèdic veu desvalorat el seu treball i disminuït el seu prestigi i valor moral i, en lloc d'ésser rector i encausador d'una nova modalitat de l'exercici de la medicina, ço que l'hauria fet simpàtic i útil a les classes populars, s'ha deixat arrancar el control i direcció i s'ha vist sotmès i subjugat per a servir d'instrument d'interessos mesquins i concupiscències que, de no reaccionar, ens portaran a no trigar gaire a la nostra ruïna moral i material.

Quina ha estat la nostra conducta com a membres de la família mèdica per a conservar el patrimoni col·lectiu i l'aurèola de respecte i moralitat que rodejava als nostres avantpassats? Que cada u es posi la mà sobre el pit, qualsevulla que sigui la seva conducta, i que examini en consciència si ha procedit de la manera que convenia al bé general, no solament del nostre estament, sinó també dels nostres semblants a l'auxili dels quals ha d'estar consagrada la nostra professió.

Faltats de tota mena de fre i sense cap disciplina col·lectiva, ja fa molt de temps que al crit de: "campi qui pugui!" cada un de nosaltres ha procurat crear-se una situació que considerava que el posava a cobert de tota contingència, sense parar esment si era prou digne i no era atemptatori als interessos igualment respectables i lligítims dels companys del nostre costat i als més alts interessos de l'estament mèdic i de la convivència social i general.

Així hem arribat a la situació caòtica i vergo-